

[Erik Eriksen.]

at jeg ganske roligt herfra tør sige, at det ærede medlem har ikke haft denne åbnings-tale til gennemsyn!

Nå, men det med bredde, længde, farve og et spadestik dybere er jo egentlig heller ikke kedeligt. Hvis den højtærede statsminister endnu har sansen for humor i behold — meget må han jo have mistet i den sidste tid — har heller ikke han vel kunnet tilbageholde et lille smil ved at læse, hvad man ventede af hans tale; naturligvis har dette smil dog været diskret afstemt efter situationen.

Talens længde vil ingen kritisere. Jeg kan såmænd godt forestille mig, at den højtærede statsminister har siddet i skjorteærmer og skåret visse afsnit ned. For andre afsnits vedkommende har enten modet eller evnerne svigtet.

Egentlig synes jeg trods alt, at åbnings-talen sidste år var bedre. Den i år er ganske vist længere, men på en hel del områder giver den kun halv eller ingen besked — det skal jeg senere vende tilbage til. Jeg lagde imidlertid med megen stor interesse mærke til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s slutningsbemærkninger i hans indlæg for et øjeblik siden. Det ærede medlem sagde, at systemet med mindretalsregeringer jo har vist sig ikke at være tilfredsstillende. Derfor er det nærliggende at spørge, om noget af forklaringen på åbningstalens affattelse eller dens indhold skulle være dette, at statsministeren overvejer en rekonstruktion af sin regering? Jeg ved ikke, hvad der ligger til grund for det ærede medlems udtalelser, men det er jo nærliggende for mig at stille det spørgsmål, om der her skulle være en forklaring.

Jeg må sige, at for mit vedkommende er utrygheden omkring regeringen nærmest vokset efter bekendtskabet med denne åbnings-tale. Billedet af en regering i nød, en regering, der ikke tror på sig selv eller på sin egen politik, står meget, meget tydeligere for vort øje i dag, navnlig efter det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s slutningsbemærkning. Det vil i virkeligheden sige, at regeringsskuden driver for sø og strøm. Dele af dens last er forlængst gledet over bord. Det kan vist ikke bestrides. Det kan vist heller ikke bestrides, at i det

hårde vejr har andre dele af lasten forskubbet sig.

Dette er altså baggrunden for den kommende tids politiske arbejde og lovgivning. Dårligere kan det egentlig ikke ret vel være.

Jeg forstår, at vi senere får en debat om centrale sider af vor udenrigspolitik — forsvars- og udenrigspolitik er jo forøvrigt i vor tid sider af den samme sag. Jeg skal derfor heller ikke bruge mange ord. Men når jeg alligevel må sige lidt om dette område, er det, fordi regeringen beklager sig over manglende samarbejdsvilje i det hele taget.

Da vi i sidste måned drøftede en række økonomiske og valutariske problemer, påpegede jeg den ængstelse, der groede op om regeringen, og jeg synes meget i den sidste tids foreteelser gør, at denne tilstand breder sig også til andre områder.

Jeg har tidligere givet udtryk for min anerkendelse af socialdemokratiets ændrede stilling til forsvaret — og ret skal jo være ret: det er vel navnlig statsministeren, der her udviste det politiske og moralske mod.

Naturligvis må der være nuancer i synet på vor forsvarspolitik. Men jeg er overbevist om, at befolkningen i det, der skete på dette område i sin tid, så en klart udtalt vilje til virkelig at løfte forsvarssagen op over døgnets og dagens strid, således at — om jeg må udtrykke mig sådan — den fik mulighed for at slå rod i folkelivet. For det er ganske klart: der kan ikke i det demokratiske Danmark formes nogen anden forsvarspolitik end den, befolkningens altovervejende flertal vil anerkende. Med ordet anerkende mener jeg: godkende — godkende som en del af folkets og nationens liv, som noget, der er nødvendigt ikke mindst i en tid, hvor de små nationers mulighed for at leve deres eget liv og dermed bevare deres folkelige særpræg ikke er så god som tidligere.

Siden 1945 har vi faktisk haft en udenrigspolitisk og forsvarspolitisk samarbejdsvilje.

Det var under den nuværende statsministers ledelse, vi i sin tid gik ind i Atlantpolitikken. Vi gik ind i denne politik med tilslutning af socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti, medens det radikale venstre stod udenfor.

Ikke desto mindre har vi nu oplevet, at regeringen uden vor medvirken og uden